

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A dűh szikrái**

1. A düh szikrái

Dorothea

Alinda nem bírta tovább nézni a nagymama gyáva meghunyászkodását. Mihelyt az ajtó becsukódott, a düh, mint a hirtelen felszökő feszültség a dinamóban, berobbant a kislány mellkasában. Nem törődött a folyosóról beszűrődő fémes léptekkel, sem azzal, hogy az Őrszemek mikrofonjai a falak repedéseiben is ott lapulnak. Odalépett az idős asszonyhoz, és durván kikapta a kezéből a vizesedényt, ami csörömpölve landolt a fém padlón.

- Gyáva vagy! - sziszegte Alinda, szemeiben vad, meggondolatlan haraggal. - János csak egy darabka emléket hozott, valami emberit, te meg elzavartad, mint egy hibás robotot! Miért teszel úgy, mintha neked is csak fém folyna az ereidben? Hát semmi nem maradt benned abból a világból, amiről folyton papolsz?

A nagymama arca elfehéredett, de a szemeiben nem a félelem, hanem a sértett düh gyúlt meg. Megragadta a lány vékony csuklóját, szorítása meglepően erős volt.

- Fogd be a szád, te ostoba kislány! - fojtotta vissza a hangját az asszony. - Mit tudsz te a túlélésről? Azt hiszed, a méltóság abból áll, hogy hősként fagyunk meg a büntetőszektorban? János és én... mi még tudjuk, mik voltunk. De ha az Őrszemek kiszűrrik a rendellenes pulzust, holnap már csak alkatrészként kapsz édes masszát a csövekből!

- De hát pont ez az! - vágott vissza Alinda, kirántva a kezét. - Mitől vagyunk még emberek, ha már szeretni sem merünk? Csak tekerjük azt a nyomorult pedált, mint az állatok, szippantjuk a ragacsot, és elnyomjuk magunkban az utolsó meleg érzést is! Ha így élünk, nagymama, akkor a robotok már rég győztek. Akkor már nem is vagyunk emberek, csak melegvérű generátorok!

A vita hevében egyikük sem vette észre, hogy a fülke feletti szellőzőrács mögött egy vörös fénypont villant fel. Az Őrszemek akusztikus szenzorai rögzítették az emelkedett hangmagasságot és a szabálytalan szívverést. A folyosóról nehéz, hidraulikus sziszegéssel kísért léptek indultak meg az ajtójuk felé.